

soby, obžalovaný však že svým počínáním úřadu naprosto znemožnil úkol ten splniti. K tomu stačí jen ještě podotknouti, že, kdežto čís. 2 § 32 nař. se vztahuje pouze na zásoby zabavené, čís. 3 téhož § pak na obilí nebo luštěniny, přenechané nebo nabyté na osev, § 1 mluví o zásobách vůbec, tak že i z tohoto srovnání vychází na jevo, že oznamovati jest všechny zásoby bez rozdílu.

Čís. 265.

Kdo, bera podporu nezaměstnaných, neohlásí demobilisačnímu výboru, že nabyt zaměstnání, dopouští se nejen přestupku dle § 12 zákona o podpoře nezaměstnaných ze dne 10. prosince 1918, čís. 63 sb. z. a n., nýbrž i podvodu, vyšlo-li počínání jeho z úmyslu poškoditi stát.

(Rozh. ze dne 23. září 1920, Kr I 353/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Antonína K. do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 5. února 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud uznal obžalovaného Antonína K. vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200 tr. z., spáchaným tím, že v létě 1919 v T. demobilisační výbor lstivým předstíráním, že jest bez práce, uvedl v omyl, čímž stát na svém majetku škodu trpěti měl a v obnose 330 K také utrpěl. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný, který požíval od 5. ledna do 16. srpna 1919 podpory nezaměstnaných dle zákona ze dne 10. prosince 1918 čís. 63 sb. z. a n. ve výši denních 5 K, byl od 1. června 1919 zaměstnán u Maximiliana W-a jako výpomocný zahradník se mzdou 1 K za hodinu a tedy s denním výdělkem 4 až 8 i 9 K, že ale nevyhověl povinnosti, uložené mu § 9 cit. zák., ohlásiti svoje zaměstnání demobilisačnímu výboru, by tím přivodil zastavení podpory, a že také neohlásil při výplatě podpory, vyplácené mu pozadu, částky vydělané, jak mu to referentem demobilisačního výboru Josefem M. bylo uloženo, což by bylo mělo v zápětí, že by mu po odečtení částek těch byla podpora bývala vyplácena jen za ony dny, ve kterých byl následkem deštivého počasí opravdu bez práce nebo nevydělal tolik, kolik činila podpora. Dle dalšího zjištění nalézacího soudu bral obžalovaný i za dobu od 1. června do 16. srpna 1919, kdy měl již pravidelné zaměstnání a tedy i pravidelný výdělek, podporu denních 5 K v plném rozsahu a podporu tu si vybíral.

Zmateční stížnost není odůvodněna, pokud s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje názor, že v počínání obžalovaného, jak bylo soudem nalézacím zjištěno, možno spatřovati nikoli lstivé předstírání, nýbrž pouhé chování se passivní a nanejvýš přestupek dle § 12 zákona o podpoře nezaměstnaných. Nesprávně má zmateční stížnost za to, že tímto ustanovením, dle něhož ve spojení s § 9 téhož zákona podporovaný, který neohlásí demobilisačnímu výboru, že nabyt zaměstnání, se dopouští pře-

stupku, trestného politickým úřadem první stolice, bylo odňato stíhání takového počínání trestní pravomocí soudů. Leč tomu tak není. Citované ustanovení nevylučuje možnost toho, by pro podvod soudně stíhán byl podporovaný, který zmíněnou povinnost zanedbal, vyšlo-li počínání jeho, směřující k uvedení příslušného úřadu v omyl nebo používající jeho omylu neb nevědomosti, z úmyslu poškodit stát. Skutková podstata podvodu dle § 197 tr. z. vyžaduje ovšem zásadně, by listivé jednání neb předstírání spočívalo v nějakém činném pozitivním. Chování se čistě pasivní nestačí. Než pojmu listivého předstírání odpovídá i úmyslné zamlčení nějaké skutečnosti, to zejména v takových případech, ve kterých takovéto zamlčení stalo se opomenutím povinnosti, onu skutečnost na příslušném místě ohlásiti. V přítomném případě dlužno tudíž listivé předstírání spatřovati v tom, že obžalovaný zamlčel vůči demobilizačnímu výboru, že nabyl zaměstnání a že neohlásil při výplatě podpor částky jím vydělané, ač byl k oznámení první skutečnosti dle zákona povinen a ačkoli mu ohlášení v druhém směru byla uloženo. Tímto zamlčením obžalovaný předstíral, že zaměstnání posud nenabyl a že ničeho nevypřádal, zároveň pak pobíral dále podporu, na kterou dle zákona neměl nároku. Rozsudek zjišťuje v činu obžalovaného správně i všechny ostatní podstatné znaky skutkové podstaty zločinu podvodu i nelze mu důvodně vytýkati, že by byl výrokem svým zákon porušil nebo ho nesprávně použil.

Čís. 266.

Předražování. Pro posouzení přemrštěnosti ceny při obchodu směnném rozhodna jest cena, již kupitelé musili dát za předměty, použité ku směně, nikoliv jich nejvyšší cena.

(Rozh. ze dne 23. září 1920, Kr II 72/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Adolfa M. a Josefa Č. do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Olomouci ze dne 25. února 1920, jímž byli oba dva stěžovatelé uznáni vinnými přečinem předražování podle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. a přestupkem předražování podle § 20 čís. 1 téhož cís. nař., mimo jiné z těchto

důvodů:

Obžalovaní byli uznáni vinnými přečinem pletich a přestupkem předražování proto, že obžalovaný M. prodal obžalovanému Č-ovi uhlí, jež tento prodal dále různým zemědělcům v H., při čemž kupní cena byla zapravena z části penězi, z části potravinami.

Zmateční stížnost, připouštějící toho, že někteří kupci uhlí, nemajíce vlastních zásob oněch potravin, musili si je opatřiti jinak, namítá, že obžalovaní nejsou zodpovědní za to, byly-li oněm kupcům potraviny prodány za ceny přemrštěné, poněvadž prý není příčinná souvislost mezi tímto prodejem a jednáním obžalovaných. Než příčinná souvislost tu